

# Radiografies electorals

**Malgrat això, alguna cosa substancial ha canviat en el panorama polític estatal immediat. La consolidació d'una majoria parlamentària estable, a partir de l'aprovació d'una resolució única, per part de CiU i el PSOE en el Congrés dels Diputats és un pas positiu per a sortir de la situació d'incertesa. CiU ha demostrat una gran habilitat política amb l'arribada a un acord programàtic sense comprometre la seua independència. Ara, els 27 punts aprovats s'han de concretar.**

**I**ndefugiblement electorals. Aquest és el millor qualificatiu per a referir-se als respectius debats de política general que es van viure la setmana passada, a les Corts Valencianes i al Congrés dels Diputats. La grisor consubstancial a aquest tipus d'esdeveniments no ha amagat, en tot cas, les distintes posicions dels diferents grups parlamentaris sobre la situació actual de l'estat i l'estat del País Valencià. Pel que fa al nostre fòrum particular, les diferències expressades pels partits polítics representats ens permeten de situar-los cada vegada d'una manera més nítida a quatre mesos de les eleccions municipals i autonòmiques del proper 28 de maig.

La radiografia política valenciana, dibuixada tant en el debat com en les propostes finals aprovades, mostra el següent contrallum. El Partit Popular, per la seua banda, feia un clar esforç per a presentar-se com a alternativa de govern, esforç centrat bàsicament en el discurs inicial del seu candidat a la Generalitat valenciana, Eduardo Zaplana, i en la crítica frontal a l'actual Govern valencià, representat pel seu president, Joan Lerma. Pel que fa a Esquerra Unida del País Valencià, va donar mostres clares de la plena consciència que té com a força política en tendència ascendent en desmarcar-se críticament del PSOE pel flanc esquerrà. Unió Valenciana es va mostrar tot el debat esclavitzada per la delicada situació política que travessa; una situació caracteritzada per l'"OPA" que li dirigeix el PP, que li va provocar la baixa del diputat autonòmic Fernando Giner en ple debat, i per una clara tendència electoral en davallada. I cal apreciar que és precisament aquest transitar en el llinar de la clàusula del 5% —el percentatge de vots exigint per a esdevenir força parlamentària— on naix el procés fagocitador dels populars envers els regionalistes. Quant al PSPV-PSOE, es va esforçar sobre manera a donar una doble visió: d'un costat, que ha estat la força que ha desenvolupat les tasques de govern al llarg dels dotze anys de construcció autonòmica; i de l'altre, la voluntat de continuar sent una força de govern amb un discurs enfocat a delimitar un horitzó de futur, una fita que els socialistes valencians situen últimament i de manera reiterativa en la frontera de l'any 2000.

Ara bé, on més se'ls ha vist el llautó electoral a les forces polítiques és a l'hora de votar les propostes finals de resolució. És en aquest punt, justament, on les contradiccions suren i es fan més visibles. I ha estat el PP qui ha

mostrat el contingut pantanós d'alguns punts dels seus objectius referits a la nostra comunitat, votant sense manies a favor d'alguns projectes de resolució sobre els quals els populars han mantingut fins al punt del debat una postura absolutament contrària. Dues mostres: l'una, la ratificació del grup parlamentari popular de la Llei d'Us i Ensenyament (Zaplana no era present a la sala en el moment de la votació); l'altra, la votació favorable a l'exigència urgent del Pla Hidrològic. Dues actituds que s'oposen frontalment a les declaracions d'Eduardo Zaplana sobre la convenient no obligatorietat de l'ensenyament del valencià, aspecte aquest que ha desvetllat un important i viu debat en la societat valenciana i una rellevant mobilització aglutinada pel Bloc de Progrés Jaume I i que comença donar, i així ho palesa la dita ratificació, fruits. Quant al Pla Hidrològic, els populars valencians han actuat de manera totalment contrària a com ho feren fa unes setmanes al Senat, quan s'hi oposaren, i deixaren sol el PSOE en la defensa d'aquest punt. En tot cas, es tracta d'una particular manera de guanyar-se la credibilitat de la societat valenciana. I una especial mostra de responsabilitat política.

**L'habilitat de CiU.** Responsabilitat política és el que fa temps demana la societat als seus governants. El debat de l'"Estat de la Nació" a Madrid de la setmana passada ha tornat a posar en evidència que això és molt difícil en el context actual. L'actitud sobtada de Ventura Pérez Marino, a banda de suscitar un debat sobre el paper dels independents als partits polítics, ha estat un colp d'efecte que ha eclipsat el que ha passat al Congrés dels Diputats.

Malgrat això, alguna cosa substancial ha canviat en el panorama polític estatal immediat. La consolidació d'una majoria parlamentària estable, a partir de l'aprovació d'una resolució única, per part de CiU i el PSOE en el Congrés dels Diputats és un pas positiu per a sortir de la situació d'incertesa. CiU ha demostrat una gran habilitat política amb l'arribada a un acord programàtic sense comprometre la seua independència. Ara, els 27 punts aprovats s'han de concretar.